

אבל כיון דאכילה זו היא חיוב והתירו בסירוש לאכול מסתמא התירו ג"כ לברך כן נ"ל:

(ב) ולענין אבילות בסורים. הנה האחרונים מחולקים בזה כמש"כ ב"ר ססי ח"א ורמ"א העיד שאינו נהג והש"ך בשם רוב אחרונים העיד שהמנהג להיפך וכד הוינא מליא כבן ח' או מ' נהינא שמצאתי לאכל יושב ע"ג קרקע ובחליצת מנעלים ועכ"ס נ"ל שראוי להורות כמו שנהגתי במיתת בני הצדיק דהיינו בסורים שהוא יום י"ד שנאמר בו שמחה אנינות לא היה חל עלי כי בראותי דחקת עלי עלמא היתי זרין ונשכר וקיימתי מצות סעודת פורים כדינו ותיכף לאחר שעה י"ב התפללתי מנחה ואח"י יצאה נשמתו בקדושה ועד לאחר הקבורה לא ברכתי שום ברכה רק דיון האמת בשעת קריעה ואבילות לא נהגתי באותו יום כ"א בדברים שבצינעה ולאחר מעריב נהגתי כל דיני אבילות אפי' בחליצת מנעלים חוץ מישיבה ע"ג קרקע הגם דבש"ע כ' יום י"ד וסיו ולא מצאתי חילוק זה מ"מ כיון דק' לי בשלמא י"ד דכתב שמחה י"ל שפ"ד דאין אבילות נהג אבל בס"ד דאין נהג בו שמח' כדאינא להדיא בגמרא במגילה דכתיב נזכרים ונעשים מקדש עשיה לזכירה דהיינו קריאת מגילה דאיני נהג אלא יום א' אלא דאסור של זה בזה דהיינו הספד זה לא ילפי' מדכתיב שמחה אלא מדכ' במגילת תענית יום י"ד וסיו וע"ז אמר רבא דלהלן חזרו וכתבוהו במגילת לאסור של זה בזה ועכ"ס לא עדיף מ"ן לדידן מר"ה ותנוכה ועיין בתשובת של הגמ"י במק"ס שזמנים שהדיבה להקשות על מהר"ם מרומנובנד ובפריפרא סוף ט"ק האריך בזה לסתור דברי האומרים שאין אבילות בסורים ולכן כיון דבלא"ה משמע מש"ך שדעתו לנהוג אבילות וקדילחנו אתרא דש"ך הוא ולכן נ"ל דביום מ"ן ראוי לנהוג כל דיני אבילות רק בישיבת קרקע כיון דתוס' במ"ק דף כ"ז ד"ה סן המנהג כ' דאין ראה לאסור ישיבת ספסל ולכן הקלתי בזה גם בס"ד ולענין סעודת הבראה נ"ל דלכ"ע מברין בסורים כדאינא בש"ע סימן ת"א סעיף ד' ועוד שהרי אפילו בשבת כ' בב"י סימן שע"ה דנהגין להברותו ומ"מ נ"ל שלא יברו בביצים ועדשים אלא בבשר ויין וכדאינא שם בש"ע:

(ג) לאחר שמסרתי כל צרכי קבורה להח"ק וגם בחי"י לו מקום קבורה וכבר חפרו הקבר ואותו יום אסור בהספד ולכן אף שעדיין לא נקברו כיון שמסרתי לכתפים הייתי מברך כדאי' בש"ע חק' ל' א' שהרי לפי המעם משום כבוד המת א"י בהדיא ברא"ש דאפילו לאחר שהתעסק בו מ"מ מסור והשכתי לו הרי הרא"ש בעצמו כ' שם בס' מי שמתו ברין דנמסר לכתפים דאפילו אם הקט עדיין בביתו מותר (וע' סס כנ"י נמס' נמנ"ן) וע"כ צ"ל דדוקא כ"ז שמוטל עליו לקברו אע"י דכבר עשה כ"צ כיון שלא קברו שמה יתעצל בקבורתו אבל כיון שמסרו לכתפים בודאי יעשו כ"צ ואין שום חשש התעצלות ולכן מותר וא"כ מ"ש אם מסרו לכתפים והוא בביתו דמותר וא"כ הינ אף שהאכל הולך ג"כ לבדק דמותר:

(ד) נשאלתי מבני הרבני הנגיד מה יצחק שיש לו שומפות בחנות אם מותר לשותפו להתעסק בחנותו כיון שנקראת השותפות על שמו ומבואר בש"ע דאסור: תשובה כבר נהגו בקהלתנו כל מ"צ ע"פ תשו' רש"ל ס"י מ"ו להקל בזה אחר ג"י הגם דלענ"ד הוא קולא גדולה אך בזה"ל א"א להחמיר. ואמנם צ"ע אם אמרינן כיום הג' מקצת היום ככולו וכן בכל הדברים המבוארים בש"ע דאסור ג' ימים צ"ע אם יום ג' הוא ככלל איסור או לא ובאמת לשון כל הפוסקים ר"ה ורמב"ם וכן הוא בש"ע ס"י ש"ס כתבו כל ג"י הראשונים אסור במלאכה משמע דביום הג' נמי אסור אלא דרמ"א כ' בס"י שצ"ג ומקצת יום ג' היה ככולו ומשמע דכלל בי"ל בכל הדברים אלא דצ"ע למה הקטין דרמ"א ע"ה ס"י שצ"ג ולמה לא הגיה כן בס"י ש"ס ובשאר סמנים וכן בס"י שצ"ה שכל' בש"ע דמקצת יום ל' ויום ל' הוא ככולו וכן כ' כל הפוסקים ולא לישתמש באחד מהם שנים ביום ג' מקצת היום ככולו וגם רמ"א לא הגיה שם כלום ובגמרא פרק א"מ ד' כ"א גבי תסילין איתא ת"ר אבל ג"י הראשונים אסור ק"ו ג"ל בבבל מותר כ' משני ושני בבבל מותר כן הרי חזינן דבמקום שיותר בשלישי איתא בגמרא להדיא דמשלישי ואליך ושלשי בבבל משמע